

ние и съ драгостъ. Онзи, който ма е повикалъ да съмъ неговъ служителъ, ще бѣде милостивъ къмъ мене грѣшнаго и ще чюе молбата ми. Нека това распилявание на домородството ни да бѣде за живость. Прѣдвиждамъ врѣме и день, въ когото тия распилени братия ще са събератъ въ едно мѣсто и да прѣкарватъ поне послѣднитѣ си дни весело. Само нека Всевишній закриля сичкома ни; нека поне останемъ живи и здрави по това тѣжко — приходно врѣме

Едва днесъ получихъ писмото ти, въ което си ми извадилъ нѣколко утѣшителни и насърчителни думи изъ книгата *Характеръ*. Благодаря ти, Илийчо. Нищичко ми не пишешъ за моятъ рожби. Ахъ да сжъ поне тѣ при мене въ това усилено врѣме ще ма утѣшаватъ. Що било тѣшко да бѣде човѣкъ баща. Не ми излизатъ изъ ума. Додишь въ стаята си сичко пусто, — нѣма кой да та посрѣщне, както са посрѣщахъ сѣки день въ Дивдѣдово. Здравили сжъ, веселили сжъ? иди, та имъ запеси много здрави. Додѣто сичко тукъ са не настани, не можа да си додѣжъ. Поздравлявамъ ви съ куномъ.

Твой братъ

Д. Б. Свѣщенникъ.

НАДГРОБЕНЪ ПЛАЧЪ.

I

Що люта е била, Боже,
Тя зараза, силна болестъ,
Тя холера, силенъ огънь,
Що избухна по селата
Въ Правалийско, въ Авренъ село!
Та разплака много майки —
Да желѣятъ на черенъ гробъ,